ədalət.- 2022.- 2 iyul.- S.8.

Oktay ABDULLA

DEDİM

Son demədin bu həsrətə, nisgilə,
Yenə çağla, gözlərimdən ax dedim.
Bir yaxın gəl, ürəyimin dincinə,
Sıralanıb dərd sinəmdə, sıx dedim.

Vətənimin, torpağımın daşıyam,
Yaşatmadın ömür sürəm, yaşıyam.
Bu sevgimin daş heykəli-daşıyam,
Şimşək olub, gözlərimə çax dedim.

Xəyalımda qollarına büründüm,
Kölgələrtək hey arxanca süründüm.
Dönə-dönə torpaqlara gömüldüm,
Can atımmı, intahara, çox dedim.

Ruhum, könlüm sevməyəni sevmədim,
Qəlbə dəyən bircə söz də demədim.
Qoynun cənnət, bəharini dərmədim,
Məndə dözüm, səndə insaf, yox dedim.

Gül camalın divanəsi, eşqi mən,
Şam yanırsa, pərvanəsi, eşqi sən!
Yerin, göyün mehrabı sən, eşqi sən,
Yandı bağrım, neçə kərə of, dedim!

Gah yuxumda, gah aşkarda görün sən,
Can mülkümün təpərisən, mehrisən,
Sən günəşsən, kainatın sehrisən,
Daha öldür, yandır məni, yax dedim.

AY KÖNLÜM!

Dərd verənə, dərd qənimdi,
Sən dərd çəkmə, dərd mənimdi.
Dərd sevgilim, həmdəmimdi,
Dilim tutmur söz, ay könlüm!

Sinə gərdim çox sitəmə,
Məndən şeir, söz istəmə.
Ocağın var, köz istəmə,
Bağrım atəş, köz, ay könlüm!

Ötən aylar, il nə dedi?
Baxışların, dil nə dedi?
Gülməz üzüm, gül nə dedi?
Dözə bilsən, döz, ay könlüm!

Elə yandım, döndüm külə,
Gur çaylara axıt selə.
Sığal çəkməz, gümüş telə,
Yalvarsan da yüz, ay könlüm!

Kimsəsizə kim həyandı?
Günəş çıxdı, ay dolandı.
Göylər ulduz - çıraqbandı,
Tək-tək qopar, üz ay könlüm!..

MƏNİ

Üyütməz dərdimi dəyirman daşı,
Ayrılıq həsrətin göynədir məni.
Hər gecə sübhəcən qonağım olur,
Könlümə gəlişin söylədir məni!

Əlvida deməyə dilim gəlmədi,
Son sözü düşüncəm, əqlim demədi.
Ölən ki, cismimdir, ruhum ölmədi,
Camalın özünə öyrədir məni!

O günəş surətin yandırıb-yaxır,
Çağlayan çayların gözümdən axır.
Baxışın şimşəktək gözümdə çaxır,
Ah odlu çaxışın teylədir məni!

Bülbülün sevdası, o gülü sənsən,
Nəğməkar dodağı, o dili sənsən.
Könlümün həm bəmi, həm zili sənsən,
Sinəm dərd talası, bellədir məni!

Dəhrdə qüdrətim, sənsən təhərim,
Göylərin ulduzu axşam-səhərim.
Varlığım, fərəhim, könül əsərim,
Sabahın, axşamın kövrəldir məni!

NEYNİM?!

Söz məni ovudur, mən də dərdimi,
Oturub-dururam sözünlə, neynim?!
Yurd salan gözümdə amanın nə xoş,
"Davamız" bir ayrı, özünlə, neynim?!

Ömrümün payızı, ömrün qışında,
Bir səba yelləri əsir başımda.
Durmusan könlümün astanasında,
Dur doydur gözümü, gözünlə neynim?!

Ruhuma toxuyub, hörürəm səni,
Allaha əmanət verirəm səni.
Baxdığım hər yerdə görürəm səni,
Çəmənli, çiçəkli düzünlə neynim?!

Yaratmış nə gözəl səni yaradan,
Gecələr nur saçır ay camalından.
Qor düşüb bağrıma baxışlarından,
Yandırıb de yaxan közünlə, neynim?!

Dərdlərim hamilə həddən ziyada,
Əlacı, şəfası ulduzda, ayda.
Sən məndən çox uzaq, mən də piyada,
Oktayı öldürən, tezinlə, neynim?!